

Göçmen kuşlar niye göçer?

Küçük Elif, anne ve babasıyla, Akdeniz'in küçük bir sahil şehrinde yaşamını sürdürüyordu. Elif, dört beş yaşlarında suskun bir çocuktü. Ne zaman konuşacağı hiç belli olmazdı. Konuştuğu zaman da genellikle herkesi şaşırtır, ondan hiç beklenmeyen bir şeyler söyler, sonra yine susardı.

Duygularını dışarıya yansıtmazdı. Üzöldü-

ğünü ya da sevindiğini suratına bakarak anlamak olanaksızdı.

Elif'in annesi Ayşegül Hanım ve babası Erdem Bey üniversitede öğretim üyesiydiler. Göçmen kuşlarla ilgili bir projede çalışıyorlardı. Fotoğraf ve film makinelerini alıp, sabahları erkenden evden çıkarlar, ancak güneş battıktan sonra

eve gelirlerdi. Bazı geceler geç saatlere kadar bilgisayarın başında çalışırlar, kuşların yaşamı üzerine uzun uzun konuşurlardı. Hiç boş zamanları yoktu, hep çok meşguldüler. Birbirlerinin ayrılmaz parçasıydılar. Birlikte çalışır, yemekleri birlikte yapar, birlikte kitap okur, birlikte dolaşırlardı.

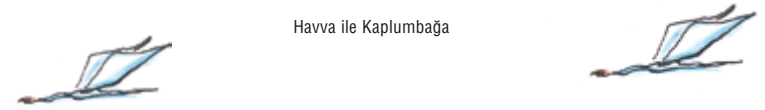
Hava güzel olduğunda, Ayşegül Hanım ve Erdem Bey, kuşları incelemeye Elif'i de götürürlerdi. Küçük Elif, kuşların havada çığlık çığlığa uçuşmalarını merakla izlerdi. Neden her mevsim göç ettiklerini bir türlü anlamazdı. Her seferinde

annesinin suratına ilgiyle bakar ve tek kelimeyle, “Neden?” diye sorardı.

Ayşegül Hanım da bıkmadan, “Kuzeyde kış başlayınca, besin bulmaları zorlaşıyor. O yüzden güneye, daha sıcak bölgelere göç ediyorlar,” diye açıklardı.

Erdem Bey her an muziplik yapmaya hazır-

dı. Gülerek araya girer, “Mayolarını, güneş şap-kalarını, deniz gözlüklerini alıp buralara geliyor-lar işte,” derdi.

Küçük Elif meraklı bakışlarını annesinden ayırmaz, yine tek kelimeyle, “Tatil?” diye sorardı. “Evet, öyle de diyebiliriz.”

Küçük Elif bazen kendini kuşların yerine koyardı. Onlarla birlikte el ele tutuşup uçtuğunu, Afrika’dan Rusya’ya, dünyayı baştan aşağı ka-tettiğini düşlerdi.

Bazen hastalanıp göç edemeyen kuşlar olur-du. Ayşegül Hanım ve Erdem Bey, bu kuşların bakımını üstlenmişlerdi. Onlar için üniversitenin bahçesinde kulübeler yaptırmışlardı. Hastalanan kuşlar kış aylarını bu kulübelerde geçirir, hava-lar ısınınca da, güneyden geri gelen arkadaşla-rının arasına katılırlardı yine.

Elif, göç edemeyen bu hayvanlara büyük bir tutkuyla bağlanırdı. Bir keresinde küçük bir leyleğin tedavi edilmesini izlemişti. Leyleğe o kadar acımıştı ki, iyileşir iyileşmez arkadaşları-na ulaştırılması gerektiğini düşünmüştü.

Erdem Bey ise, “Tabii ki arkadaşlarıyla buluşacak,” demişti, “kış geçsin, bahar gelip Erikler bembeyaz çiçek açsın, nasıl olsa arkadaşları tekrar gelecekler.”

Küçük Elif, “Olmaz!” demiş ve kumbarasındaki bütün parayı masanın üstüne boşaltmıştı. Sonra da, “Uçak!” diye bağırmıştı. Bir uçak bileti alalım, kuşu arkadaşlarının gittiği yere göndereyim, demek istiyordu.

Ayşegül Hanım, “Leylekleri uçağa almazlar,” dediyse de, bir türlü laf anlatamamıştı. Elif çok inatçıydı. Hiç geri adım atmazdı. Günlerce susarak anne ve babasını protesto etmişti.

Sonunda Erdem Bey, Elif’in suskunluğuna dayanamamıştı. “Uçakla gitmesi önemli değil,” demişti. “Sorumlu bir leyleğin kendi kanatlarıyla uçarak yolunu bulabilmesi lazım. Yoksa, nereye gideceğini unutur. Gelecek sefer de yolunu kaybeder. Afrika’ya gideceğim derken, Kuzey Kutbu’na gider.”

Bunun üzerine Elif, uzun uzun düşünmüştü. Bir daha da leylek konusunu açmamıştı.

Belli ki,
babasına
hak vermişti.

